

בקהרוי המתגבר

אני מודיע מראש: אינני מתכוון להצטרף לאורגייה הלאומית החדשה: ציד המכשף קרוי.
 עם ישראל זוקק, מדי פעם, לאובייקט לשינאתו. דרושה דמות שאפשר לשנוא אותה בכל לב, לשרוף אותה בל"ג בעומר, לרקוד סביב מדורתה, תוך שירת "עם ישראל חי".
 זה יכול להיות המן הרשע, היטלר, נאצר, בן-ארהון, רוג'רס, עראסאת, אבנרי, קוסיג'ו, ספיר, קיטינג'ר.
מיצרך-השינאה של החודש הזה הוא ד"ר משה קרוי.
 כמה טוב לשנוא אותו! כמה קל! כמה נעים! לקרוא בחריקת-שיניים את דבריו על האגואיזם הטהור! לחשוף את פרצופו כעריק, כמשמטט, כמורק-עול וכיורד שפל. כל המקלה הגדולה, המפיקה הנאה אורגיאסטית משינאת קרוי, יכולה עתה לצהול ולשמות. האיש עזב את הארץ, בטריקת דלת.
אני רווקא הצטערת.

ניצוצות בבית-קפה

הברתי את קרוי לפני שנה. דן בן-אמוץ טילפן אלי ואמר לי, בהתלהבות בלתי-אופיינית לו (אין דן רגיל להתלהב מולתו) כי גילה גאון צעיר, שעלי להכירו, מייד. כל חיי אני שש לפגישות עם אנשים מבריקים, שיש להם משהו חדש לומר, זוהי אחת ההנאות הגדולות — והנדירות — בחיים. קבעתי פגישה עם האיש בקפה הרלי, וציפיתי לה בסקרנות רבה. מי האיש שיכול היה לעורר אצל דן בן-אמוץ תגובה כה לוהטת? **איני יודע למה בדיוק צפיתי, אבל קרוי היה אפתעה.**
 ישב מולי בחור צעיר, שגיראה כמו סטודנט מתלהב בשנה הראשונה או השנייה ללימודיו. קרוי היה אבן 26, אבל הוא ניראה כבן 20. מבעד למשקפיו נצצו עיניו

מאחורי
אורי אבנרי

בלהט קדוש, והוא דמה מאוד למיסיונר של דת זו או אחרת. המפיץ את האמת הבילעדית. איני זוכר בדיוק איך התחילה השיחה. נדמה לי שדיברנו על תוצאות הבחירות. שהיו כמה שבועות לפניכן. לקרוי היה הסבר מקורי למסלת הרשימה שעמדתו בראשה. **כמציאות של ישראל, אמר, אין שום תנועה המטיפה לחרות האדם והשלום יכולה להצליח. הציבור הישראלי מורכב מעבדים שטופימוח, ההולכים בעיניים עיוורות אחר דברי-ההבל של משעבדיהם.**
 תוך כדי כך החל מפתח באוזני את תורתו. ישבתי רתוק, לא מפני שהסכמתי לכל מילה שיצאה מפיו, אלא מפני שהיתה זו חווייה אינטלקטואלית שאינה תדירה בישראל. נוכחתי לדעת שקרוי הוא צעיר מבריק, בעל כושר-מחשבה נדיר, אדם בעל חגיגון-ברזל וגישה אנטי-קונפורמיסטית טוטאלית.
 המישטר השולט בישראל, אמר, הוא מיסגרת של שיעבוד. אין הוא יכול לסבול ניצוץ של חרות. הוא מוכרח להתנגד לכל ניסיון להשכין שלום, כי אין לו קיום במצב של שלום. המילחמה דרושה לו כתירוץ לקיום צבא ענקי, לגיוס-החובה ההופך את האדם עבד של המישטר, לסחיטת פרי-עמלו של האורח באמצעות הקציבה-הביטחון, לקיום מערכת-חוקים מדכאה ומשעבדת. המוח הדיאבולי של המישטר המציא את שיטת-המיסים, ההופכת את כל משלמי-המיסים למעלימים ורמאים.
נוח למישטר שכל אורח יהיה רמאי ושקרן, בעל מצפון רע, כי רמאים אינם מתמרדים. באמצעות שיטת-המיומיה, הוסף כל אורח שותף-לפשע של המישטר.

גארי קופר עם מיטען-החבלה ב"כמעין המתגבר"

ד"ר משה קרוי: מצע למיפלגה ישראלית חדשה

6 בדרך זו, פונה התנועה לשיכלול של כל האנשים שעודם חושבים, ושאינם רוצים בנסת המתימדי שהמישטר הקיים כופה עליהם. היא פונה כנגד פורשי השיטה הישראלית: ההנחה שהפרט קיים למען הכלל, וש"נגור עליו" להתקיים למען הכלל.

7 אופיו המיוחד של "העולם הזה", כשבועון פוליטי ומיני, יקבל בכך רציונל חדש: חופש מיני הוא אחד מתוצאות-הלוואי של העיקרון המוסרי האינדיבידואליסטי, האומר: הייך הם שלך, וכל מה ששני אנשים עושים על יסוד הסכם חדדי, בלא שאדם שלישי ייגע מכך, הוא לגיטימי.

בהתאם לכך, ביקורת "השחיתות המינית" של ה"הנהגה תחיה ביקורת על צניעותה של הנהגה המטיפה לאתיקה פוריסאנית, המונגדת לטבע האדם, ושאי-אפשר להיות למה, אבל אינה מסוגלת (ושום אדם אינו מסוגל) לעמוד בה.

8 שאלת ה"טריטוריה" של המדינה תוצג בכך ב"אורה הנוכח: שאלה שיש בה עניין רק לאלה שחושבים על המדינה כאילו היתה פרט המגדיל את רכשו: ההנחה שהמדינה היא פרט, סופר-אורגניזם, היא נקודת-המוצא של טוטאליטריות.

9 הערה אחרונה: מאחר שבמדינה חוששית אין תיכנון מרכזי של הכלכלה, אלא מנגנון השוק הקפיטליסטי הוא מנגנון-בקרר יחיד, התנועה בלבושה החדש תחיה אנטי-קומוניסטית (כשם שהיא אנטי-ציונית). אנטר-פאשיסטית ואנטי-סוציאליסטית. ההאשמה בקומוניזם תהפוך לבתי-אפשרות.

ללחצים לכפייה דתית, תיכנון מן היד אל הפה — לי-תנועה כנגד ערכי-היסוד הטוטאליטריים, ש"מאפשרים את סממני-הלוואי האלה: במיסגרת שבה להיות טוב פירושו להיות מוכן לקורבן, אתה מוכרח להיות מושחת בזה שאתה דואג לעצמך. שחי-תות, לפיכך, היא התוצאה התכרחת של אידיאולוגיה של קורבנות. לא זו בלבד, אלא שעיקר משמעותה של הבעייה הערבית הוא לא בעוול לערבים — הוא תוצר-לוואי הכרחי, אלא בסבל האישי הנגרם לכל בחור יש-ראלי, שחייב להתקרב שנים מחייו (או את חייו ו/או בריאותו) כדי להילחם בהם.

4 לפיכך, הסיסמה היסודית החדשה המוצעת בזה לתנועה היא: זכותך להיות! והביקורת היסודית על המישטר תוצג בסיסמה: מה הם עשו לך? מטרתה העיקרית של התנועה תהיה מדינה בלתי-כפייתית, שבה אפשרותה של המדינה ל"התערב בחייו ובעבודתו של הפרט היא מינימלית.

5 לא רק זאת, אלא שעל התנועה להשתחרר מ"הציונות" של המלוא מובן המילה. אין, בעייה יהודית. יש בעייה של אנשים שחיים פה, והרוצים משום-מה להישאר פה. הבעייה היהודית היא מושג אנטישמי-גיועני: רק הגוען רואה בכל האנשים מאותו מוצא ייצוג של בעייה משותפת. בכך שהציונות מנסה לפתור את הבעייה היהודית, היא מכירה בלגיטימיות של המושג הגיועני הזה, ובכך היא שותפת לאנטישמיות: אין פלא שהפחד מפני אי-טישמות משמש בידי שיטת-הידיכוני הציונית אמצעי-הרתעה מפני הגירה מאחריה.

1 הנחת-היסוד של כל חשיבה אידיאולוגית אנטי-טוטאליטרית, היא שהמדינה קיימת למען ה"פרט: היא מיסגרת שבה הוא יכול לפעול באופן חופשי כדי להשיג את אושרו.

2 השיטה הישראלית אינה עומדת בהנחה זו: נקודת-המוצא שלה היא שהפרט חייב להיות נכון לקורבן מתמיד (ולפעמים, טוטאלי) למען המדינה: מערכת-החינוך הישראלית היא מערכת שטיפת-מוח לייצור "חיילים טובים", הרעיון של שירות-חובה בלא שכר (בניגוד לרעיון של צבא-קבע מיקצועי) הוא הרעיון של עבדות למדינה, במובן הקלאסי (והסעודי) של עבדות.

שיטת המיסוי הישראלית הופכת את מאמצו של הפרט למאמץ שמוקדש למדינה, ולכן לסוגי-עבודות אחר, והופכת כל אדם שרוצה בטובתו שלו לפושע מע"ליס-מס. בדרך זו, מאפשרת שימוש ברגשות אשמה כמני-גנון שיעבוד.

צניעות-התיקשות הישראלים הרשמיים (רדיו, טלוויזיה) והבלתי-רשמיים (צהרונים) משמשים בעיקר כמדוימים של אינדוקטרינציה לנכונות בקורבן. הרעיון של שירותים הניתנים על-ידי המדינה הופך את הפרט תלוי בחסדם של ביורוקרטים לגבי צורכי-היסוד שלו (דואר, מים), במקום לאפשר לו לקנות אותם מרצונו החופשי, מכספו שלו, מגורמים פרטיים.

3 מוצע בזה לשנות את דיגלה של תנועת "העולם הזה" כוח חדש" מתנועה שיוצאת כנגד סממני-הלוואי של המישטר הישראלי — שחיתות מנגנון, וי-תור על עקרונות-מוסר יסודיים בטיפול בערבים, כניעה